

CAatalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De s[an]cto Sanctulo presbytero. Cap[itulum]. ciiij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

Valenti

us presbyter apud puinci am halerie floruit. Qui cum clericis suis dei laudibus bonisq; operibus intentus: sancte conuersationis vitam duxit. Superueniente autem uocationis eius die defunctus est: atq; ante ecclesiam sepultus. Eius uero ecclesie caule omnium inherebat: atq; idem locus in quo sepultus est: ad easdem uentibus iter erat.

Quada autem nocte fur quidam uenit: et ingressus caulas ueruecē tulit et cōcietur exiit. Sed dum puenisset ad locum ubi scitū uir iacebat re pēte hesit: et gressus mouere nequit: ueruecē de loco deposuit: eiq; dimittere uoluit: sed manu lacare nō potuit. Sicq; cū pēda sua re et ligatus stabat: nec ueruecē poterat dimittere: nec cū eo accepto exire. Ifactosq; mane gressi ab ecclesia clericum hominē ueruecē tenentē inueniūt: et an animal auferre an offere uenisset: dubitare ceperunt. Ille uero culpe reus citius indicauit penā. Mirati omnes quia uiri dei ibidem iacētis fuisset uirtute ligatus se pro eo in offonē dederūt: suisq; precibus obtinuerūt: ut qui res eorum uenerat rapere: uel saltē uacuis posset exire. Hec ubi supra capitulo. rxi.

De abbate quodā sancto.

Cap. cij.

Abbas quidā san

ctus cuius nec nomen expressus in uenio claruit in monasterio quodam beati petri apostoli. Quod situm est in mote prenestine ciuitati pminēte. Qui monachū quēdā nutriensq; ad reuerendos prouexit mores. Quē cum uidisset in timore domini excreuisse in eodē monasterio fecit illum in presbyterus ordinari. Qui post ordinationē suam: quia non lōge abesset. eius exitū reuelatū ē: idcirco ab abbate petijt ut sibi sepulchrum pararet. Ille uero eidē presdixit: q; ante eū se moriturū preuenerat: sed tamen eidem concessit: ut sicut uellet. sepulchrum sibi pararet. Recessit igitur et preparauit. Sed post multos dies abbas febre preuentus ad extrema deuenit: atq; presbytero suo iussit: ut in suo sepulchro se poneret. Cūq; ille diceret: q; ipse mori secuturus esset: et sepulchrum utriq; capere nō posset. Abbas respondit: q; secure faceret: ut dixerat: quia sepulchrum suū abos capiebat. Defunctū itaq; abbatem in sepulchro quod sibi presbytero parauerat posuerunt. Morq; et presbyterum ligno: corporis securus est: et post modicum

uitā finiuit. Cū autē ad sepulchrum quod sibi parauerat corpus eius esset delatum: eoq; apertū uiderūt astates: locū non esse ubi poni potuisset: q; corpus abbatū oē illud sepulchrum teneret. Tūc unus ex fratribus abbatū defuncto quasi ipoperare cepit: q; uerbum ei quod predixerat deficeret: eo q; sepulchrum abos nō caperet. Ad cuius uocē subito cunctis uidentibus: abbatū corpus quod supinū iacebat: se uertit in latere: et uacantē locū corpori presbyteri prebuit: et quia utrosq; caperet sicut uiuus pmisserat: mortuū impleuit. Hec gregorij tertio dialogorum capitulo. rxiij.

De scto Acontio cōfessore.

Cap. ciiij.

Acontius

confessor apud urbē roma claruit: qui basilice pncipis apolorū custos siue mansionarius fuit: uir magne humilitatis atq; grauitatis deo oī potenti fideliter seruicēs: et miraculorū signis effulgēs.

Nam cum quedam puella paralytica in ecclesia beati petri permanēs: manibus repereret: et dissolutis renibus corpus per terrā traheret: atq; ut sanari mereretur: dudū a beato petro aplo petiisset: nocte quadā eidē peruisionem asstitit: eiq; iussit: ut iret ad acotium mansionariū: ipsumq; rogaret: qui ipsi salutem restitueret: illa de tāta uisione certa: sed q; esset acotius ignorās: cepit se p ecclesie loca distrabere: et q; esset acotius uestigare. Cū cū ille factus esset obuiā: et interrogat se acotium esse dixisset. Illa eidē exposuit: qualiter beatus petrus aplos illā ad ipsum miserat: ut ab infirmitate ipas liberare deberet. Et ille continuo iussit: ut in nomine xpi et miterēis surgeret: eiusq; manu tenuit: eaq; sanā. primus erexit: ita ut solutionis illius signa nulla ueterius remanerēt. Hic post alia sanctitatis opera utaq; laudabilem romē in pace quietuit: et sepultus apud beati petri basilicā in uirtutibus uiuit. Hec ubi supra libro tertio capitulo. xxv.

De scto Sanctulo presbytero.

Cap. ciiij.

Sanctulus

presbyter claruit in nursia pumeia tēpore bti gregogij pape pmiq; et sanctissime uite fuit et miraculorū gl'ia radiant. Nā q; daz tpe dū in p'rib' illis longobardi oliuas in prelo pre-

De sc̄tis quorū cer. dies cele. igno. Fo. cccx.

merent: vt in oleis liquari debuissent: vir do-
mini vtrum vacuum ad prelium detulit: labo-
rantes salutauit: vtrum p̄tulit: et iubendo po-
tius q̄ petendo eū sibi impleri rogauit. Sed
gentiles viri qui tota iam die frustra laboran-
tes: oleum ex primere nullatenus potuerant:
verba illius moleste ferentes: eum iniurijs in-
sectantur. Cum autem ille iterum ac iterum
oleum instanter peteret: et illi ex oliuis oleū
desi uere non cernerent: adhuc accensi maiori
bus illū contumelijs detestabantur. Tunc san-
ctus vir cernens q̄ se p̄lo nullum oleum li-
quaret: aquam sibi allatā benedixit et in pre-
lo iactauit ex qua continuo tāta olei vbertas
erupit vt illi qui prius incassum laborauerāt
non solum sua vasa omnia: sed vtrū quem san-
ctulus detulerat: impleuerit. Alio tempore
cum fames ibidem marina incumberet: et ec-
clesia beati laurentij martyris a longobardis
incensata fuisset: vir domini eam restaurare cu-
piens plures artifices et operarios adhibuit:
quibus laborantibus sumptus quotidianos
prebebat: s̄ erigēte famis necessitate panis
defuit. Quis laborantes instanter victū quere-
rent: et ille ap̄ius huc illucq̄ p̄geret: ad cliba-
nū deuenit: in quo vicine mulieres p̄dicie pa-
nes coferat: ibiq̄ incuruat asperit: ne forte
panis aliq̄s a coquentib' remāssisset. Cū repe-
te panē inuenit mirē magnitudinis et insoli-
ti cādoris: quē ipse quidē tulit: et ne forsitan
alienus esset: p̄ vicinas hūc mulieres detulit:
ac ne cui earū remāssisset inquisiuit. Quis autē
illū panē esse negauerunt: suosq̄ panes inte-
gro numero ex clibano habuisse testate sunt.
Tūc ille let' panē artificib' apporauit: et ad
refectionē inuitatis deū b̄dicens apposuit.
Ipsiq̄ plene satiatis plures ex eo q̄ panis
fuerat fragmenta collegit: q̄ die altera eisdē i-
tulit: et iterū q̄ sup̄fuerat plura seruauit. Sic
q̄ p̄ dies. r. primos opatores illi oēs ex vno
pane satiati: hūc quotidie edebāt: et ex eo qd
edi posset in crastinū superabat. Cū quidā
diacon' a longobardis capt' esset: eiq̄ occide-
re vellēt facto vespe sanctulus ad eos venit: et
ab eisdē petijt: vt eū relararēt. Quis hoc illi
oīno facere recusat: petijt vt vel mortē ei'
i crastinū differrēt: ac sibi custodiēdū darēt.
Quod illi multis pulsatis p̄cib' p̄cesserūt: ea
p̄ditione: vt si diacon' fugeret: sanctulus pro
eo mortē subiret. Cū autē nocte media longo-
bardos oēs igravi somno de p̄sso cōspiceret:
diacono suauit: vt fugeret. Ille vō p̄missiois
viri sancti memor: se fugere nolle respondit:
q̄ illū p̄ se mori nolle asseuerauit. Ecce q̄s
sanctul' vt fugiat: instatit: se vō in manu dei
esse dixit: et q̄ i eū hostes: nō possent: nisi quā-
tum ipse p̄miserit. Fugit igitur diaconus: et
remanse fideiūssor quasi deceptus. Cum er-
go mane longobardi hoc comperissent. San-

ctulum sp̄ote ad accedēte occisionē adducit.
Sed quia ipsum bonū hōiem reputabant: il-
lum p̄ cruciatus varios occidere denegabat:
sed optionem sibi cuius vellet necis p̄pone-
bant. Qui se in manu dei esse respondit: nul-
lamq̄ mortē eligere voluit: placuit ergo oib'
vt capite trūcaret: vt sine graui cruciatu peri-
meretur. Ad spectaculū istud omnes concu-
runt: ex omnibus suis virum fortissimum eli-
gunt: de quo dubium nō erat: quin caput eius
vno ictu abscidere debebat. Hec vir domi-
ni: vt sibi daretur paululum licentias orandi.
Sed cum diutius orasset: spiculator eum cal-
ce percussit: et vt surgeret decollādus impera-
uit. Quo surgente et genui ero collū tenden-
te: dum ille ense leuauit: et sanctulus sanctū
iobannē vocauit. Carnifer igit' brachiū p̄cul-
surus erexit: sed nullaten' deponere potuit: et
sic erecto gladio brachiū inflexibile remāssit.
Concurrunt oēs longobardi: vidēt miraculū
et stupēt: et vt sc̄tis vir erurgat iubēt: suppli-
cantq̄ vt carnifices ligatū soluat. Qui nulla-
tenus eū soluere voluit nisi pri' ille iuraret q̄
xp̄ianū quēq̄ nunq̄ occideret. Emissoq̄ iura-
mēto solut' est. Cū autē longobardi p̄pter tan-
ti stuporē miraculi eidē iuramēta q̄ diripue-
rant certatim offerret: ille nihil hor' suscipe-
re voluit: s̄ oēs captiuos quos habebāt xp̄ia-
nos petijt: et qd petijt impetrauit. Et sic oēs
cū eo liberi dimissi sūt: et dū vn' p̄ vno se mo-
ri obrulit: oēs a morte liberauit. Sicq̄ post
multa laudabilia facta dño in pace spiritum
reddidit. Hec vbi supra capitulo. xxxvii.

De sancto Redempto ep̄o. Cap. cr.

Redemptus ep̄s se-
c̄tine ciuita-
tis tpe beati
gregorii pa-
pe primi claruit. De quo idē
beatus doctor eodem dialo-
gorum libro. iij. cap. xxxviii.
scribit q̄ vir fuit mirē sanctitatis: et sibi ni-
mia familiaritate coniunctus. Qui et spiri-
tum propheticum habuit: et quedam futura
sibi adeo reuelata p̄dixit. Cum enim ali-
quando peregrinas suas ex more circuiret: per-
uenit ad ecclesiam sancti zotici martyris stra-
tumq̄ iuxta eius sepulchrum sibi parari fecit:
atq̄ ibi post laborem quieuit. Cui nocte
media nec dormiēti nec plene vigilanti bea-
tus martyr: p̄dictus asstitit: eidēq̄ tertio p̄di-
xit. q̄ finis veniret vniuerse carni. Et sic vi-
sio ab oculis ei' euauit. Dor q̄s terribilia
signa i celo secuta sunt. de quib' idē beatus grego-
rius in homel. mētionē facit. Deinde cetera longo-
bardoz gēs italiā intrauit: et persecuciones
durissimas i xp̄ianos exercēs: oēs pene ciu-